

Az év folytatásra kötelez

Dr. Kovács Pál: A család szociális és lelki erőforrás

Szombat délután Szabados Péter Kaposvár polgármestere köszöntötte a családok éve hazai záróünnepségének résztvevőit a Csiky Gergely Színházban. Mint mondta, az ENSZ nemzetközi kezdeményezése nem egyetlen eseményt jelentett a városban, hanem aktív bekapcsolódást a program-sorozatba, huszonnégy tartalmas, sikeres rendezvénnyel. Ez önmagában is példázta, hogy Kaposvár a méltó házigazda szerepét vállalta.

Dr. Kovács Pál népjóléti miniszter tolmácsolta Göncz Árpád köztársasági elnök jókívánásait a közönségnek, s az egyenes tévéadás nézőinek.

Ünnepi zárszavában a családról szólva rámutatott, sokféle közösség épült le, alakult át az elmúlt évtizedek során, a mesterséges beavatkozások miatt is, a család azonban megőrizte fontos szerepét, mindmáig szociális és közösségi erőforrás. Léte átmutat a következő századra is, éppen ezért fontos hagyományainak átörökítése. Ehhez a szándékhoz számos fontos tanulsággal szolgált a családév, amelynek útravaló értéke van, s mint a miniszter hangsúlyozta, nem a zárása a fontos, sokkal inkább

a nyitás, a folytatás lehetőségeit keresve. Az év elején Debrecenből indult, s most Kaposvárra érkezett rendezvény-sorozatban fontos szerepet tulajdonított a tudományos igényű, szociálpolitikai szándékú tanácskozásoknak. Ezek egyik alapvető tanulsága, hozadéka az, hogy a család *egészt* kell alapul venni, egységét, továbbélő, megújuló képességét elősegíteni. Ebben a globálisnak is mondható szándékban különösen fontos megtalálnunk, megőriznünk, átörökítenünk azokat a hagyományokat, amelyek a *magyar családokat* jellemzik. Az elmúlt években kiderült, hogy a családok segítése nem volt csupán kormányzati, politikai tényező, hanem áthatotta a civil szerveződések is, amelyek ha nem is pótolhatják, de segíthetik az alapvető funkciókat.

Dr. Kovács Pál kiemelt fontosságot tulajdonított annak, hogy a rendezvények során többször is fókuszba kerültek a „főszereplők”, a *gyermekek*. Jól példázta ezt az a gyermekrajzpályázat is, amelyre több mint tizenháromezer alkotás érkezett, s amelynek képeit szívesen tenné kötelező olvasmánnyá, mert nagyon jól

Dr. Kovács Pál népjóléti miniszter

mutatják, hogy mit üzennek rólunk, s nekünk, felnőtteknek.

Utalt a miniszter arra, hogy a családév fórumai is tükrözték: általában van a családszerkezet, ám az lenne kívánatos, hogy ezzel együtt őrizzük meg és örökítsük a sokféleséget, s ne uniformizálódjanak a „fami-liák”. A család, mint szociális és mentális erőforrás szerepének

a megőrzése *nemzeti ügy* – szögezte le a népjóléti miniszter. A családév hozadéka az a tanulság is, hogy a társadalmi-politikai sokarcúságban van lehetőség a közös gondolkodásra, az együttes cselekvésre, együttműködésre, s különösen fontos, hogy mindez a „helyi társadalmakban”, a közvetlen környezetben valósuljon meg.

A záróünnepség gálaműsora-t a Csiky Gergely Színház társulata adta. Híven, szellemesen a családév „apropójához” hívták össze a „Csiky-családot”, kaposvári módra. Akik itt vannak, azokhoz eljöttek azok, akik itt voltak, és maguk között érezték azokat is, akik nem jöttek vagy nem jöhettek. Elgondolkodva, de nem szájbárogva; könnyedén de nem felszínesen; humorosan de önróniával is; szórakoztatva de nem sziruposan édelegve; olykor meghök-kentve is tartottak „repertoárvizitet”. Operettslágerék és musical-betétek váltakoztak,

Sáfár Mónika, a My Fair Lady-ből

halhatatlan melódiák halandó színészek szereparcúságára, valóságosan írva. Hát igen, **Eörsi István** szövegeivel, Berezédi Zoltán rendezésében, Hevesi András és Fuchs László karmesteri pálcájára újra együtt voltak! Molnár Piroska és Koltai Róbert, Csákányi Eszter és Básti Juli, Kulka János és Spindler Béla, Sáfár Mónika és Kulka János (igen, ő már ott volt előbb is) meg a többi „gyerekek”. Már elnézést, hiszen Börcsök Enikő és Znamenák István mindig megmondták előre... A gyerekek jönnek mennek a családban, s ahogy a Candide fináléja szól: vár a munka. Csak mindig legyen.

Nekik is, nekünk is. T. T.